

Ο Σουλεϊμάν Α΄, γνωστός ως `` ο Μεγαλοπρεπής `` στη Δύση και Κανουνί στην Ανατολή (6 Νοεμβρίου 1494 – 5 Σεπτεμβρίου 1566) ήταν ο δέκατος στη σειρά και ο πρώτος σε διάρκεια βασιλείας Αυτοκράτορας, Σουλτάνος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, από το 1520 ως το θάνατό του το 1566. Ο Σουλεϊμάν έγινε επιφανής μονάρχης της Ευρώπης του 16ου αιώνα προεδρεύοντας στο αποκορύφωμα της στρατιωτικής, πολιτικής και οικονομικής δύναμης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο Σουλεϊμάν ηγήθηκε προσωπικά των Οθωμανικών στρατιών στην κατάκτηση των Χριστιανικών προπυργίων του Βελιγραδίου, της Ρόδου, καθώς και του μεγαλύτερου μέρους της Ουγγαρίας πριν οι κατακτήσεις του αναχαιτισθούν στην Πολιορκία της Βιέννης το 1529. Προσάρτησε το μεγαλύτερο μέρος της Μέσης Ανατολής στη σύγκρουσή του με τους Σαφαβίδες και μεγάλες εκτάσεις της Βόρειας Αφρικής, δυτικά μέχρι την Αλγερία. Υπό την εξουσία του ο Οθωμανικός στόλος κυριάρχησε στις θάλασσες από τη Μεσόγειο ως την Ερυθρά Θάλασσα και τον Περσικό Κόλπο. Στο τιμόνι μιας επεκτεινόμενης αυτοκρατορίας, ο Σουλεϊμάν προσωπικά εισήγαγε μεγάλες νομοθετικές αλλαγές σχετικά με την κοινωνία, την εκπαίδευση, τη φορολογία και το ποινικό δικαιο. Το κανονικό του δίκαιο (ή Κανούνς) καθόρισε τη μορφή της αυτοκρατορίας για αιώνες μετά το θάνατό του. Δεν ήταν μόνο διακεκριμένος ποιητής και χρυσοχόος. Εγινε επίσης μεγάλος προστάτης του πολιτισμού, επιβλέποντας τη `` Χρυσή `` εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στην καλλιτεχνική, λόγια και αρχιτεκτονική ανάπτυξή της. Ο Σουλεϊμάν ήταν πολύ μορφωμένος και μιλούσε πέντε γλώσσες. Σπάζοντας την Οθωμανική παράδοση ο Σουλεϊμάν παντρεύτηκε μια κοπέλα του χαρεμιού, την Αλεξάνδρα Αναστασία Λισόφσκα (γνωστή επίσης ως Ροξελάνα), που έγινε η Χουρέμ Σουλτάν. Την έχουν κάνει πολύ διάσημη οι δολοπλοκίες της ως βασίλισσας στην αυλή και η προσωπική της εξουσία πάνω στο Σουλτάνο. Ο γιος της Σελίμ Β΄ διαδέχθηκε το Σουλεϊμάν μετά το θάνατό του το 1566 μετά από 46 χρόνια στο θρόνο.

Γεννήθηκε στην Τραπεζούντα στις 6 Νοεμβρίου 1494. Σε ηλικία 7 ετών σπούδαζε στην Κωνσταντινούπολη μαθηματικά, ιστορία, λογοτεχνία, θεολογία και στρατιωτικές τεχνικές. Σε ηλικία 15 ετών ξεκίνησε την καριέρα του ως διοικητής οθωμανικών επαρχιών. Διαδέχτηκε τον πατέρα του, Σελίμ Α΄, το 1520 και αναδείχτηκε άριστος στρατηγός, νομοθέτης, κυβερνήτης εξάίρετος και προστάτης των γραμμάτων και των τεχνών. Υπήρξε ο μοναδικός σουλτάνος που έκανε νόμιμη σύζυγό του μια χριστιανή δούλη, την πανέμορφη Ρωξελάνη, η οποία πήρε το όνομα Χιουρέμ. Μαζί της έκανε πέντε παιδιά: τον Μωάμεθ, τον Σελίμ, τον Βαγιαζίτ, τον Τζιχανγκίρ και τη Μιχριμάχ.

Ανέλαβε μια σειρά επιτυχημένων εκστρατειών, ξεκινώντας με την κατάληψη του Βελιγραδίου το 1521. Το 1522 κατέλαβε τη Ρόδο, την οποία πολιορκήσε επί αρκετούς μήνες και του παραδόθηκε από τους Ιωαννίτες ιππότες οι οποίοι κατόπιν συμφωνίας εγκατατέλειψαν το νησί και εγκαταστάθηκαν στη Μάλτα, την οποία απέτυχε να καταλάβει μετά από μακρά πολιορκία (18 Μαΐου-8 Σεπτεμβρίου 1565). Από το 1521 μέχρι το 1556 τα στρατεύματά του κατέλαβαν την Ουγγαρία, την Τρανσυλβανία, τη Σλοβενία, τη Μολδαβία στην Ευρώπη, το Κουρδιστάν, τη Μεσοποταμία, τη Γεωργία στην Ασία, την Τριπολίτιδα, την Τύνιδα και το Αλγέρι στην Αφρική, ενώ ο στόλος του κυριαρχούσε με επικεφαλής τον αρχιπαιρατή Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσσα στη Μεσόγειο και στο Αιγαίο.

Στις 29 Αυγούστου 1526 νίκησε το Λουδοβίκο Β΄ της Ουγγαρίας στη μάχη του Μοχάτς, κατέλαβε μέρος της Ουγγαρίας και αναγνώρισε ως βασιλιά της τον υποτελή του Ιωάννη Ζαπόλσκι της Τρανσυλβανίας. Καθώς ο Αυτοκράτορας της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας Κάρολος Ε΄ και ο αδερφός του, αρχιδούκας της Αυστρίας Φερδινάνδος ανακατέλαβαν την Ουγγαρία, ο Σουλεϊμάν εισέβαλε δύο φορές στην Αυστρία, το 1529 και το 1532 και προσπάθησε ανεπιτυχώς να καταλάβει τη Βιέννη, πολιορκώντας την το 1529. Η αποτυχημένη αυτή απόπειρα θεωρείται ότι σηματοδοτεί το τέλος των επεκτατικών πολέμων των Οθωμανών προς τη Δυτική Ευρώπη.

Ο Χαϊρεντίν γεννήθηκε στον Παλαιόκηπο Γέρας στη Λέσβο. Ο πατέρας του ήταν σπαχής ονόματι Γιακούπ και η μητέρα του ελληνίδα χριστιανή από τη Λέσβο, ονόματι Κατερίνα. Αρκετοί ιστορικοί θεωρούν πιθανό ότι και ο πατέρας του ήταν Έλληνας Γενίσαρος και καταγόταν από τα Γιαννιτσά.

Ο Μπαρμπαρόσα θεωρείται ο κατεξοχήν οργανωτής του οθωμανικού στόλου, στον οποίο κατείχε τον βαθμό του ναυάρχου. Αργότερα έγινε σουλτάνος του Αλγερίου και τελικά Μπειλέρ Μπέης (Αρχιμπέης) του Αιγαίου, ένα από τα μεγαλύτερα οθωμανικά αξιώματα. Κατά τη διάρκεια των κατακτητικών και αρπακτικών επιδρομών του ο Μπαρμπαρόσα έστειλε τους Τούρκους και αλγερινούς πειρατές του ενάντια πολλών νησιών του Αιγαίου, ειδικά στις Κυκλάδες καθώς και στα Κύθηρα, στην περιοχή του Τσιρίγου. Αυτό που επακολούθησε ήταν η ερήμωση του νησιού. Λέγεται ότι σκοτώθηκαν 7.000 άμαχοι και οι υπόλοιποι πουλήθηκαν ως σκλάβοι, ενώ εκείνοι που κατόρθωσαν να διαφύγουν, κρύφτηκαν στα βουνά ή πέρασαν στην Πελοπόννησο. Ακόμα και σήμερα στην πρωτεύουσα του νησιού τον Άγιο Δημήτριο, γνωστή έως Παλαιοχώρα είναι διακριτά τα ίχνη της ερήμωσης από εκείνη την πειρατική λαίλαπα.

Η διάλυση της αυτοκρατορίας των Αλμοχάντ δημιούργησε κενό εξουσίας, το οποίο προκάλεσε την άνοδο της πειρατείας στην περιοχή που έγινε αργότερα γνωστή ως Ακτή της Μπαρμπαρίας, εξελληνισμένο όνομα εκ των Μπέρμπερς, Βερβέρων. Οι παράκτιες πόλεις μίσθωναν κουρσάρους να λεηλατούν εμπορικά πλοία, εν όψει του έντονου εμπορικού ανταγωνισμού των θαλασσών.

Η βορειοαφρικανική πειρατεία ώθησε τους Ισπανούς να καταλάβουν και να αποκλείσουν πολλά λιμάνια-ορμητήρια των πειρατών, συμπεριλαμβανομένου του Αλγερίου, που υποχρεώθηκε να πληρώνει φόρους. Τούτη η χριστιανική κατοχή των βορειοαφρικανικών λιμανιών ώθησε τους Μουσουλμάνους να ζητήσουν βοήθεια από τον Οθωμανό χαλίφη. Ανταποκρινόμενος ο χαλίφης έστειλε στόλο που εκδίωξε τους Ισπανούς από τα περισσότερα λιμάνια των αφρικανικών ακτών.

Το 1518 ο Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσα έγινε επίσημος αντιπρόσωπος του Οθωμανού σουλτάνου στην Αλγερία και οι Αλγερινοί κουρσάροι κυριάρχησαν στη Μεσόγειο υπό την οθωμανική δικαιοδοσία, επί μακρό χρονικό διάστημα. Μόνο στα τέλη του 18ου αιώνα κατόρθωσαν να αντιπαρατεθούν οι Ευρωπαίοι στους πειρατές της Μπαρμπαρίας με ανώτερη ναυτική δύναμη και πυροβολικό. Το 1815 μια ναυτική μοίρα από τις Η.Π.Α. υπό τον πλοίαρχο Στίβεν Ντικάτουρ επιτέθηκε στο Αλγέρι και εξανάγκασε τον κυβερνήτη του να υπογράψει συνθήκη, σύμφωνα με την οποία τα πλοία των Η.Π.Α. εξαιρούνταν των πειρατικών επιθέσεων.

Οι διαρκείς επιδρομές σε ευρωπαϊκά πλοία ώθησαν τους Βρετανούς και Ολλανδούς να ενώσουν τις δυνάμεις τους ενάντια στους Αλγερινούς και σχεδόν να καταστρέψουν ολοκληρωτικά το στόλο τους το 1816. Αυτή ήταν και η αρχή του τέλους. Το 1830 ο γαλλικός στρατός εισέβαλε στο Αλγέρι και η γαλλική κατοχή της Αλγερίας συνεχίστηκε για τα επόμενα 123 χρόνια

Η ισχύς του Μπαρμπαρόσα αυξήθηκε ακόμα περισσότερο μετά το 1523, όταν συνένωσε τις δυνάμεις του με αυτές δύο άλλων γνωστών πειρατών, του Σινάν Ρεϊς και του Αϊδίν Ρεϊς. Το 1533 ο Οθωμανός σουλτάνος Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής, αναγνωρίζοντας τόσο τη ναυτική του ικανότητα όσο και τις υπηρεσίες που είχε παράσχει, άμεσα ή έμμεσα, στην Υψηλή Πύλη, του έδωσε το όνομα Χαϊρεντίν (δηλαδή αγαθός της θρησκείας) και το αξίωμα του καπουδάν πασά, δηλαδή του αρχηγού του οθωμανικού στόλου. Με την ιδιότητα αυτή ο

Μπαρμπαρόσα ξεκίνησε μια νέα σειρά ναυτικών πολέμων στη Μεσόγειο. Το 1535, σε σύντομη συμμαχία με τους Γάλλους, κατέλαβε τη Σαρδηνία και τη Σικελία. Στη συνέχεια επιδόθηκε σε μια προσπάθεια ελέγχου του αιγαιακού χώρου. Έτσι, στα 1537-1538 κατόρθωσε να καταλάβει για λογαριασμό των Οθωμανών τις περισσότερες βενετικές κτήσεις του Αιγαίου, κυρίως στις Κυκλάδες και τις Σποράδες, και να θέσει το Δουκάτο της Νάξου υπό οθωμανική κυριαρχία. Το 1538 μάλιστα κατανίκησε στην Πρέβεζα τις ναυτικές δυνάμεις της Ιεράς Συμμαχίας, που είχε συσταθεί με πρωτοβουλία πολλών ευρωπαϊκών κρατών, επιβεβαιώνοντας έτσι την κυριαρχία των Οθωμανών στην Ανατολική Μεσόγειο μέχρι τη ναυμαχία της Ναυπάκτου.